

Arrest

nr. 131 902 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 september 2013 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in functie van haar echtgenoot die een verblijfsrecht in België geniet.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 28 maart 2014 een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Verzoekster werd hiervan op 15 april 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 12.09.2013 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door:

Naam: D.(...) Voornaam: S.(...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Om de volgende reden onontvankelijk: Betrokkene haalt aan dat zij niet naar Armenië kan gaan aangezien zij moeder is van 3 kinderen en deze niet wil achterlaten, dat één kind schoolgaand is en de andere kinderen nog zuigelingen zijn die borstvoeding krijgen en dat deze dient te worden verdergezet, dat haar man omwille van zijn werk niet voor de kinderen kan, dat de oudste zoon graag naar school gaat en er met hem Nederlands gesproken wordt, dat hij een hardwerkende man is die voor zijn gezinnetje wil zorgen, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar familie in België waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt, en die het gezinsleven zou verstoren. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr. 42039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639) Van zodra betrokkene zich in haar land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, staat het haar vrij zich terug te verenigen met de familie op het Belgisch grondgebied. Betrokkene kan zich desgewenst naar Armenië begeven met 1 of meerdere kinderen, dit is haar vrije keuze. Trouwens haar partner zou beroep kunnen doen of hulp kunnen krijgen van derden en toont niet aan waarom geen andere persoon of organisaties die in België voor- en naschoolse opvang organiseren voor een korte termijn ingeschakeld kunnen worden. Ook andere gezinnen worden met dergelijke situaties geconfronteerd. Dat het schoolgaand kind niet langer naar school zou kunnen gaan wanneer betrokkene naar Armenië zou gaan is niet van toepassing gelet dat deze niet het voorwerp van de huidige weigeringsbeslissing uitmaakt. Dit schoolgaand kind kan dus in België blijven bij de andere ouder en zijn studie in het lager onderwijs voortzetten. Wat betreft de noodzaak van de borstvoeding kan betrokkenen er desgevallend voor opteren deze jonge kinderen mee te nemen naar Armenië waar de borstvoeding kan worden voortgezet. Bovendien, indien betrokken ervoor opteert per vliegtuig haar baby's mee te nemen brengt dit niet noodzakelijk extra kosten met zich mee aangezien sommige vliegtuigmaatschappijen toestaan om kinderen jonger dan 2 jaar gratis te laten meevliegen met de ouder(s) en er hiervoor geen vliegtuigzetel gereserveerd dient te worden. Uit het administratief dossier van betrokkene, die sedert 2009 in België verblijft, blijkt dat zij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen het grondgebied te verlaten. Bijgevolg ligt het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf aan de basis van de illegale verblijfssituatie waarin zij zich heden bevindt, en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene nestelde zich in illegaal verblijf en raakt tijdens deze periode (opnieuw) zwanger, dat haar verblijfssituatie en de te volgen procedure niet volgens de geijkte procedure zou gebeuren omdat de belangen van de kinderen geschaad zouden worden kan dan ook niet ernstig worden genomen. Het feit dat de echtgenoot een hardwerkende man is die graag voor zijn gezin zorgt is lovenswaardig, maar vormen geen elementen die de aanvraag in België rechtvaardigen aangezien het bestaan van een werkelijk gezinsleven en de prestaties van de echtgenoot / vader van de 3 kinderen op de arbeidsmarkt hier in casu niet in vraag wordt gesteld. Betrokkene dient zich in het bezit te stellen van de vereiste binnenkomstdocumenten (een visum type D) bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis juncto de artikelen 10, §1, eerste lid, 4°, 10ter en 12 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“Overwegende dat verzoekster op datum van 12 september 2013 een verzoek indiende om te worden toegelaten tot verblijf op grond van artikel 10, 12bis §1 juncto artikel 9 en 9bis van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

(...)

Overwegende dat artikel 10 §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

(...)

Overwegende dat artikel 10ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

(...)

Overwegende dat de bestreden beslissing van 28 maart 2014 intern tegenstrijdig werd gemotiveerd en getuigt van weinig zorgvuldigheid daar waar thans de beslissing verzoekster verwijt dat zij staande haar verblijf in het Rijk alles in het werk heeft gesteld om zich zo goed mogelijk te integreren: zij heeft een blanco strafregister, heeft een partner en is moeder van 3 kinderen en de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Tremelo stond haar toe na politieel onderzoek in het huwelijk te treden op datum van 1 augustus 2013 zodat er aan de oprechtheid van verzoekster om een gezin te stichten geen enkele twijfel kan bestaan;

Overwegende dat de wet dan ook voorziet in artikel 10 dat verzoekster die zich bevindt in de toestand van artikel 10 §1, 4° van rechtswege toegelaten wordt om te verblijven in het Rijk voor een periode van meer dan 3 maanden;

Overwegende dat vervolgens verzoekster de aanvraag moet indienen conform de bepalingen van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dat vervolgens de verwerende partij een onderzoek dient te doen naar de ontvankelijkheid van het verzoekschrift alvorens ten gronde te oordelen;

Overwegende dat evenwel de enige motivering in het dossier erin bestaat te zeggen dat naar de grond van de procedure verzoekster best zou kunnen terugkeren naar Armenië om vervolgens een beslissing te nemen aangaande de ontvankelijkheid;

Overwegende dat inderdaad de verwerende partij haar aangestelde zeer diep gaat in de appreciatie want hij heeft zelfs een oordeel aangaande het al dan niet dienen te betalen van een vliegticket bij terugreis naar Armenië voor een minderjarig kind indien dit zijn ouder(s) begeleidt maar de aangestelde van de verwerende partij gaat hier volstrekt voorbij aan het gegeven dat de kinderen van verzoekster wel degelijk gemachtigd zijn tot verblijf in het Rijk enerzijds en dat wat door de attaché wordt omschreven als zijnde een korte tijd conform artikel 10ter §2 weliswaar zo snel mogelijk is maar wel ten laatste 6 maanden na de indiening van de aanvraag bij de Belgische buitenlandse zending;

Dat de attaché perfect op de hoogte is dat er geen zending bestaat van België in Armenië zodat nooit conform artikel 9 de aanvraag kan worden gedaan in handen van de Belgische zending in het vaderland van verzoekster;

Dat de opmerkingen de verwerende partij niet toekomen in de ontvankelijkheidsfase maar een oordeel ten gronde inhouden van het verzoek tot toelating verblijf zodat ten onrechte de vraag om toelating van verblijf van 12 september 2013 werd afgewezen als zijnde niet ontvankelijk;

Dat deze beslissing werd genomen in strijd met artikel 9bis ten minste maar ook in strijd met artikel 10 en 10ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat verzoekster wil laten gelden dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9bis wanneer het verzoek niet ontvankelijk wordt verklaard louter op grond van het feit dat de verwerende partij stelt dat ten gronde verzoekster maar moet terugkeren naar haar vaderland om aldaar een aanvraag in te dienen strekkende tot gezinshereniging wat volgens de verwerende partij slechts een tijdelijke maatregel zou inhouden die geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen en evenmin een schending zou betekenen van artikel 8 van het EVRM maar dat de verwerende partij hier totaal voorbijgaat aan het feit dat dit een appreciatie uitmaakt die haar niet toekomt in de ontvankelijkheidsfase maar wel aangaande de grond van het regularisatieverzoek;

Overwegende dat de criteria voor de ontvankelijkheid door de verwerende partij ten onrechte wordt verward met de criteria voor de grond van het regularisatieverzoek;

Overwegende dat onbetwistbaar de verwerende partij in haar motivering stelt dat er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 omdat de loutere en discretionnaire appreciatie van de verwerende partij van oordeel zou zijn dat de omstandigheden niet uitzonderlijk zouden zijn;

Overwegende dat evenwel de verwerende partij weliswaar een ruime appreciatiemogelijkheid heeft maar dat deze niet zover gaat dat op lapidaire wijze alle middelen maar moeten worden verworpen zelfs stellende dat men maar moet terug naar huis keren om vanuit het buitenland een visum aan te vragen voor gezinshereniging wanneer dat niet eens mogelijk is in het eigen vaderland en men zich alsnog moet richten tot een andere zending nabijgelegen, in dit geval Moskou;

Dat een dergelijke redenering gewoon artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 sterker nog artikel 10ter van de wet van 15 december 1980 volstrekt dode letter maakt wat niet de bedoeling was van de wetgever;

Overwegende dat juridisch de motivering van de verwerende partij volstrekt ingaat in de bepalingen van artikel 9bis daar waar gewoon de appreciatie ten gronde wordt gegeven van het begrip uitzonderlijke omstandigheden zonder dit in te vullen louter stellende dat wat vertoogster ook moge beweren er geen sprake kan zijn van een uitzonderlijke omstandigheid die de aanvraag tot verblijf in het Rijk zou verantwoorden of dat, indien de uitzonderlijke omstandigheid er al zou zijn deze louter te wijten is aan het gedrag van vertoogster en dat zij moet terugkeren naar Armenië om van daar een aanvraag te doen tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 9 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat het bovendien niet toekomt aan de verwerende partij om een beoordeling te maken in de ontvankelijkheidsfase aangaande het al dan niet uitzonderlijke karakter van het achterlaten in het Rijk van 3 kinderen waarvan eentje slechts 7 jaar oud en een tweeling geboren op 31 juli 2013 die tot op datum van neerleggen van onderhavig verzoekschrift nog steeds borstvoeding krijgen;

Dat het al even lapidair en procesoneconomisch is op te merken dat vertoogster best terug zou kunnen keren naar Armenië en dat dan maar zij dan maar de gemeenschap moet inschakelen om haar kinderen te laten opvangen wanneer zij terugkeert naar Armenië om conform artikel 10ter §2 van de wet van 15 december 1980 vervolgens 6 maanden te wachten om te mogen ontvangen wat haar rechtens toekomt;

Overwegende dat niet voor niets in de wet ingeschreven wordt dat rechtens een persoon zich bevindend in de toestand van vertoogster wordt toegelaten tot het verblijf;

Dat het geenszins de bedoeling is dat vertoogster haar verplichtingen zou afwenden op de gemeenschap en het geenszins de bedoeling is van gebruik te maken van buitenschoolse opvang voor de kinderen maar dat nu al kan worden aangegeven dat indien vertoogster zou terugkeren naar het buitenland om haar visumaanvraag te doen haar echtgenoot met drie uiterst jonge kinderen in moeilijkheden zal geraken om voor zijn gezin te zorgen wat niet eens nuttig worden betwist;

Dat de verwerende partij dit perfect weet want zij geeft dan ook maar aan dat de kinderen best kunnen meegaan met mevrouw maar dat daarbij dan totaal uit het oog wordt verloren dat indien deze aanvraag conform artikel 10ter §2 van de wet van 15 december 1980 zeker 6 maanden in beslag zou nemen, vertoogster zich ook zal dienen te installeren in het buitenland wat zelfs niet eens wordt nagezien in de stand van de ontvankelijkheid;

Dat misschien vertoogster wel opvang kan hebben in Armenië maar dat de verwerende partij hierover geen enkele kennis heeft minstens geen enkele vraag gesteld heeft, slechts heeft lapidair opgemerkt dat het één en het ander niet uitzonderlijk zou zijn ...;

Dat het één en het ander niet kan worden nuttig betwist;

Dat de verwerende partij dan ook heeft nagelaten naar genoegen van recht te antwoorden op de middelen van vertoogster zodat dient te worden besloten tot een schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 alsook schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarover infra meer;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;

Het eerste middel is ernstig;"

In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel en van "de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering", en dus de materiële motiveringsplicht. Verzoekster formuleert haar tweede middel als volgt:

"Overwegende dat de beslissing waarbij de verwerende partij komt tot de afwijzing van het regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis juncto 12bis §1 van de Wet van 15 december 1980 als zijnde niet ontvankelijk werd genomen in strijd met de bepalingen van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat de verwerende partij al dan niet opzettelijk een kringredenering organiseert waarbij vertoogster, steeds in de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken, nooit op een nuttige wijze een regularisatieverzoek kan indienen want immers in de ogen van de ambtenaar dossierbehandelaar kan niets worden omschreven als zijnde uitzonderlijk;

Dat uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij noch min noch meer een conclusie neemt ten gronde om vervolgens in de ontvankelijkheidsfase reeds een beoordeling te geven aangaande wat zij al dan niet omschrijft als zijnde een uitzonderlijke omstandigheid stellende dat het achterlaten van een partner met 3 kinderen, zijnde 2 zuigelingen en 1 zoon van 7 jaar, om terug te keren naar Armenië om aldaar een aanvraag in te dienen om een visum gezinshereniging te mogen ontvangen, visum dat conform artikel 10ter §2 van de wet van 15 december 1980 zo snel mogelijk (?) en ten laatste 6 maanden na datum waarop de aanvraag werd ingediend, dient te worden genomen en betekend;

Overwegende dat in ieder geval de beslissing die ten gronde standpunt inneemt in de ontvankelijkheidsfase bovendien vooruitloopt op de zaak wanneer er wordt gesteld dat voor vertoogster er zich geen enkel probleem zou stellen om een visum te ontvangen wanneer zij maar de vraag stelt vanuit het buitenland ...;

Overwegende dat de verwerende partij perfect op de hoogte is dat vertoogster reeds geruime tijd in het Rijk verblijft en de zorg heeft over 3 kinderen: waarvan 1 opgroeiend kind dat 7 jaar oud is en de tweeling nog zuigelingen zijn die een intense bijstand van hun moeder moeten krijgen en dat zij wanneer hij terug zou keren naar Armenië zich aldaar dient te installeren zodat minstens in Armenië een tweede gezinscel dient te worden georganiseerd voor maanden met alle daaruit voortvloeiende kosten, lasten en moeilijkheden voor gevolg, feiten die de verwerende partij manifest naast zich neerlegt waardoor de beslissing volstrekt onredelijk is en werd genomen in strijd met het Algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder;

Dat in ieder geval het vaststaat dat de echtgenoot van vertoogster zou moeten zorgen voor kinderopvang en zich zou moeten laten bijstaan voor de verzorging van de kinderen, mogelijks zijn beroepsactiviteit niet verder zou kunnen uitoefenen in afwachting van de terugkeer van vertoogster en zich mogelijks zou kunnen richten tot de werkloosheid of zelfs het OCMW van Tremelo teneinde zichzelf en zijn jonge kinderen een leven te verschaffen dat hen in staat stelt menswaardig te overleven;

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden allemaal maar op een hoopje worden gegooid en afgedaan als zijnde irrelevant of onbelangrijk zodat het verzoek maar moet worden verworpen als zijnde niet ontvankelijk;

Overwegende dat de facto de motiveringen als zou vertoogster met haar kinderen makkelijk kunnen terugkeren en dit zelfs gratis zonder meer irrelevant is en ronduit belachelijk daar waar het vaststaat dat vertoogster zich zal moeten installeren in Armenië minstens tijdelijk om vervolgens van daaruit een aanvraag in te dienen voor gezinshereniging in het buitenland en dit bij de meest nabijgelegen zending van België buiten Armenië ... zijnde Moskou;

Overwegende dat dan ook dient te worden besloten tot een schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in het algemeen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 in het bijzonder;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en moet worden vernietigd;

Overwegende dat zoals supra werd aangetoond de motivering in feite en in rechte dient te worden beschouwd als zijnde niet draagkrachtig derhalve als zijnde niet bestaande in feite noch in rechte wat een inbreuk betekent op de verplichting tot uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken in het algemeen en met artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 in het bijzonder maar bovendien in strijd is met het algemeen beginsel van de verplichting tot de inhoudelijke afdoende motivering;

Dat zoals supra aangegeven de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze inbreuk op de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert met vernietiging van de genomen administratieve beslissing;

Dat vertoogster dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat minstens de verwerende partij heeft gehandeld in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid;

Dat inderdaad een normaal en voorzichtig redelijk mens in dezelfde situatie niet kan aannemen dat de administratie aan de hand van het administratief dossier en de stukken zoals die thans voorliggen komt tot de beslissing die zij thans heeft genomen op datum van 28 maart 2014;

Dat minstens de verwerende partij het verzoek ontvankelijk diende te verklaren en eventueel een sociaal onderzoek had dienen te verrichten zoals voorzien in de wet teneinde uit te maken of er al dan niet sprake is van uitzonderlijke omstandigheden in plaats van te stellen voor recht dat niets een uitzonderlijke omstandigheid kan zijn in de gegeven omstandigheden;

*Dat minstens op deze grond de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie als niet zorgvuldig moeten worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;
Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;
Dat het tweede middel ernstig is;"*

3.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De Raad wijst er vooraf op dat de door verzoekster geschonden geachte artikelen 9bis en 10ter van de vreemdelingenwet geen uitstaans hebben met de bestreden beslissing. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft betrekking op een aanvraag om een 'machtiging' en niet om een aanvraag om 'toelating' tot verblijf zoals in casu door verzoekster werd ingediend. Enkel de notie "*buitengewone omstandigheden*" uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die overigens wordt hernomen in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, vormt een parallel tussen beide soorten aanvragen. Zoals aangegeven in artikel 10ter van de vreemdelingenwet, heeft deze bepaling enkel betrekking op de in artikel 10bis van de vreemdelingenwet bedoelde categorieën, waardoor verzoekster, die valt onder de familieleden bedoeld in artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet haar aanvraag niet op grond van artikel 9 of 9bis van de vreemdelingenwet moest indienen, doch op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Het betoog van verzoekster dat de bestreden beslissing zou moeten worden getoetst aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet mist dus juridische grondslag.

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 12bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als haar juridische grondslag. Artikel 12bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3 en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3 en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.
(...)”*

3.9. Verzoekster baseerde zich bij haar aanvraag op haar hoedanigheid van familielid van een tot verblijf gemachtigde vreemdeling zoals bedoeld in artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet om in aanmerking komen voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)”

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet beschrijft de te volgen procedure voor deze familieleden:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...)”

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(...)”

3.10. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 9 september 2013 een aanvraag in op grond van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet in functie van haar Palestijnse echtgenoot die naar aanleiding van zijn regularisatieaanvraag van 7 maart 2007 onbepaald verblijfsrecht in België genoot. Bij haar aanvraag beriep verzoekster zich op buitengewone omstandigheden, die werden uiteengezet in een brief van haar echtgenoot van 7 september 2013: *“Ik, N.(...) E.(...) F.(...) wil jullie graag vragen of mijn vrouw S.(...) D.(...) hier kan blijven. Ze is de moeder van mijn 3 kinderen. Ze kan niet naar Armenië gaan en mij hier met 3 kinderen achterlaten. Onze zoon zit hier op school en de twee dochters zijn nog zuigelingen. Als ze weg gaat dan kan ze geen borstvoeding meer geven en ik kan niet de hele dag met de kinderen blijven want ik werk 5 op 7. Mijn maandloon is ook alles wat wij hebben dus ik kan haar ook niet met de 3 kinderen naar Armenië sturen en onze zoon van school afpakken. Hij gaat graag naar school en wij spreken thuis ook Nederlands met hem en hij kan niks anders. Ik hoop dat jullie onze situatie op een humanitair manier bekijken. Ik ben een hard werkende man die alleen voor zijn gezinnetje wil zorgen.(...)”*

3.11. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de ingeroepen buitengewone omstandigheden het volgende overwogen: *“Betrokkene haalt aan dat zij niet naar Armenië kan gaan aangezien zij moeder is van 3 kinderen en deze niet wil achterlaten, dat één kind schoolgaand is en de andere kinderen nog zuigelingen zijn die borstvoeding krijgen en dat deze dient te worden verdergezet, dat haar man omwille van zijn werk niet voor de kinderen kan, dat de oudste zoon graag naar school gaat en er met hem Nederlands gesproken wordt, dat hij een hardwerkende man is die voor zijn gezinnetje wil zorgen, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar familie in België waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt, en die het gezinsleven zou verstoren. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr. 42039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639) Van zodra betrokkene zich in haar land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, staat het haar vrij zich terug te verenigen met de familie op het Belgisch grondgebied. Betrokkene kan zich desgewenst naar Armenië begeven met 1 of meerdere kinderen, dit is haar vrije keuze. Trouwens haar partner zou beroep kunnen doen of hulp kunnen krijgen van derden en toont niet aan waarom geen andere persoon of organisaties die in België voor- en naschoolse opvang organiseren voor een korte termijn ingeschakeld kunnen worden. Ook andere gezinnen worden met dergelijke situaties geconfronteerd. Dat het schoolgaand kind niet langer naar school zou kunnen gaan wanneer betrokkene naar Armenië zou gaan is niet van toepassing gelet dat deze niet het voorwerp van de huidige weigeringsbeslissing uitmaakt. Dit schoolgaand kind kan dus in België blijven bij de andere ouder en zijn studie in het lager onderwijs voortzetten. Wat betreft de noodzaak van de borstvoeding kan betrokkenen er desgevallend voor opteren deze jonge kinderen mee te nemen naar Armenië waar de borstvoeding kan worden voortgezet. Bovendien, indien betrokken ervoor opteert per vliegtuig haar baby's mee te nemen brengt dit niet noodzakelijk extra kosten met zich mee aangezien sommige vliegtuigmaatschappijen toestaan om kinderen jonger dan 2 jaar gratis te laten meevliegen met de ouder(s) en er hiervoor geen vliegtuigzetel gereserveerd dient te worden. Uit het administratief dossier van betrokkene, die sedert 2009 in België verblijft, blijkt dat zij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen het grondgebied te verlaten. Bijgevolg ligt het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf aan de basis van de illegale verblijfssituatie waarin zij zich heden bevindt, en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene nestelde zich in illegaal verblijf en raakt tijdens deze periode (opnieuw) zwanger, dat haar verblijfssituatie en de te volgen procedure niet volgens de geijkte procedure zou gebeuren omdat de belangen van de kinderen geschaad zouden worden kan dan ook niet ernstig worden genomen. Het feit dat de echtgenoot een hardwerkende man is die graag voor zijn gezin zorgt is lovenswaardig, maar vormen geen elementen die de aanvraag in België rechtvaardigen aangezien het bestaan van een werkelijk gezinsleven en de prestaties van de echtgenoot / vader van de 3 kinderen op de arbeidsmarkt hier in casu niet in vraag wordt gesteld. Betrokkene dient zich in het bezit te stellen van de vereiste binnenkomstdocumenten (een visum type D) bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland.”*

3.12. Verzoekster beweert in haar middel dat de beslissing intern tegenstrijdig zou zijn gemotiveerd of zelfs een opzettelijke kringredenering organiseert. De beslissing houdt echter geen beoordeling in van de realiteit van verzoeksters gezinsleven als echtgenote van een tot onbeperkt verblijf gemachtigde vreemdeling en moeder van drie kinderen, maar betreft de ontvankelijkheid van haar aanvraag voor een toelating tot verblijf die bij het gemeentebestuur van Tremelo werd ingediend. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij beweert dat de criteria van de ontvankelijkheid worden verward met de criteria die de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster zich bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland in het bezit dient te stellen van de vereiste binnenkomstdocumenten, houdt wel degelijk verband met de ontvankelijkheid van haar aanvraag op grond van artikel 12bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en heeft geen uitstaans met de gegrondheid ervan. De appreciatie van de ingeroepen *“buitengewone omstandigheden”* heeft, in tegenstelling tot de beweringen van verzoekster, wel degelijk betrekking op de ontvankelijkheidsfase. Terloops wijst de Raad erop dat de afwezigheid van een Belgische vertegenwoordiging in Armenië niet werd ingeroepen als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag van 9 september 2013, zodat verzoekster niet mag verwachten van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij hieromtrent zou motiveren in de bestreden beslissing.

3.13. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij oppert dat in de beslissing alle ingeroepen *“middelen”* op lapidaire wijze zouden worden verworpen. Er wordt immers uitvoerig ingegaan op de

aangebrachte argumenten waarom het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland moeilijk zou zijn. Wederom dwaalt verzoekster waar zij meent dat het niet aan de verwerende partij zou toekomen om in de ontvankelijkheidsfase een beoordeling te maken van het buitengewoon karakter van het achterlaten van haar kinderen. Met betrekking tot de duur van de aanvraagprocedure vanuit het buitenland, dient in de eerste plaats te worden aangestipt dat verzoekster dit element niet als buitengewone omstandigheid had ingeroepen in haar aanvraag van 9 september 2013, waardoor het bestuur hierover niet diende te motiveren in de beslissing. Bovendien maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat deze procedure in het buitenland *“zeker 6 maanden in beslag zou nemen”*, zoals zij thans beweert.

3.14. Naar aanleiding van de moeilijkheden die haar echtgenoot zou ondervinden wanneer verzoekster haar aanvraag zou indienen bij de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, wordt in de beslissing in de eerste plaats gesteld dat het al dan niet meenemen van de kinderen de vrije keuze is van verzoekster. Hierbij wordt geopperd dat *“haar partner (...) beroep (zou) kunnen doen of hulp kunnen krijgen van derden”*. De gemachtigde van de staatssecretaris lijkt echter van oordeel dat de situatie van de echtgenoot van verzoekster niet als ‘buitengewoon’ kan worden gekwalificeerd aangezien *“ook andere gezinnen (...) met dergelijke situaties (worden) geconfronteerd”*, hetgeen geenszins kennelijk onredelijk overkomt. De klaagzang van verzoekster dat de bijstand die haar echtgenoot zou moeten inroepen voor de verzorging van de kinderen tot gevolg zou hebben dat hij zijn beroepsactiviteit niet verder zou kunnen uitoefenen en hij in de werkloosheid of bij het OCMW zou terechtkomen, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Met betrekking tot de noodzaak aan borstvoeding voor haar jongste kinderen wordt gesuggereerd dat *“betrokkenen er desgevallend voor (kunnen) opteren deze jonge kinderen mee te nemen naar Armenië waar de borstvoeding kan worden voortgezet”*. Nergens in de beslissing wordt echter gesteld dat het voor verzoekster gemakkelijk zou zijn om terug te keren, zoals verzoekster thans beweert. Naar aanleiding van het element uit de aanvraag om toelating tot verblijf dat het maandloon van haar echtgenoot de enige bestaansmiddelen vormen, wordt in de beslissing gewezen op het feit dat het meenemen van de twee jongste kinderen *“niet noodzakelijk extra kosten met zich mee(brengt) aangezien sommige vliegtuigmaatschappijen toestaan om kinderen jonger dan 2 jaar gratis te laten meevliegen met de ouder(s) en er hiervoor geen vliegtuigzetel gereserveerd dient te worden”*. In de beslissing wordt overigens benadrukt dat de benarde positie van verzoekster het gevolg is van haar eigen keuze om haar illegaal verblijf op het Belgisch grondgebied verder te zetten. In weerwil van het betoog van verzoekster, werd wel degelijk geantwoord op de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Geen enkele wettelijke bepaling of beginsel schrijft voor dat het bestuur naar aanleiding van een aanvraag om toelating tot verblijf zou moeten overgaan tot een maatschappelijk onderzoek. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

3.15. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 9bis juncto de artikelen 10, §1, eerste lid, 4°, 10ter en/of 12 bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover de geschonden geachte bepalingen dienstig werden aangevoerd, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN